

VAJ KILAND
PENELOPI VORD

*Srećno
pismo*

Preveo
Saša Novaković

■ Laguna ■

Naslov originala

Vi Keeland, Penelope Ward

HAPPILY LETTER AFTER

Copyright © 2020 Vi Keeland & Penelope Ward

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

Luni – ova knjiga jedinstvena je kao ti.

Poglavlje 1

Sejdi

Slobodno: Recite devojci s kojom ste izašli koliko je lepa.

Nikako: Nemojte reći devojci s kojom ste izašli koliko liči na vašu bivšu verenicu... ali da je malo mesnatija na pravim mestima.

Članak za ovu nedelju bio je lak zadatak. Treba samo da sažmem vreme koje sam sinoć provela sa Ostinom Kabldikom (Đokom Kaldrmom). Ne, ne šalim se. Stvarno se tako zove – pametan je potez što se predstavlja kao Ostin Kob na sajtu za upoznavanje *Match.com*. Međutim, ime nije bilo ono najgore. Momak je prosto užasan. Mogla sam da napišem ovonedeljnu kolumnu *Slobodno i Nikako* na osnovu najmanje desetak stvari koje je uradio pogrešno. Da vidimo...

Zurila sam odsutno u monitor računara na stolu i tapkala prstom po donjoj usni, razmišljajući o onome što je bilo u ponudi.

Slobodno: Pokrijte usta kad kijate.

Nikako: Nemojte da sejete upravo sažvakane komadiće obroka svud po *Barberi* kaputu devojke s kojom ste izašli. (Kaput, koji sam, usput da pomenem, odnela jutros na hemijsko čišćenje. Trebalo bi da Kabldiku pošaljem račun. Nije ni čudo da se pridev „bivša“ ispred imenice „verenica“ naselio u njegovom načinu izražavanja.)

Članak o kijanju verovatno ne bi uzleteo. Populacija u starosnoj dobi od dvadeset jedne do dvadeset osme godine koja čita *Modernu gospođicu* pomalo je gadljiva. Možda bi ih više zanimale druge Kabldikove veštine:

Slobodno: Naručite pivo, sok, vodu ili vino tokom romantičnog sastanka.

Nikako: Nemojte naručiti širli templ, bezalkoholni koktel sa trešnjom, i nemojte ga koristiti kao rekvizit za demonstriranje veštine vezivanja jezikom peteljke u čvor dami koju ste upoznali pet minuta pre toga.

Totalna ljiga.

Iz duboke zamišljenosti prenela me je koleginica Devin, koja je došla i isporučila mi poštu. Ubacila je gomilu koverata u korpu na čošku mog stola i upitala: „Hoćeš nešto iz *Starbaksa*? Skoknuću tamo na brzaka.“

Samo da napomenem, imala je u ruci plastičnu čašu s pola litre kafe.

Devin je jedna od modnih urednica časopisa. Ipak, povremeno, kad je pogledam, dođe mi da se počešem po glavi. Danas je imala belu bebi-dol haljinu, srebrni svetlucavi sako,

žute gumene čizme i šareni šal koji je visio sve do poda... a nije padala kiša. Ugrizla sam se za jezik. Na kraju krajeva, donela mi je pisma i ponudila se da ode po kafu. Bila sam dovoljnu mudra da ne grizem ruku koja me hrani. Plus, Devin je jedna od mojih najboljih prijateljica.

Otvorila sam fioku, iskopala novčanik iz torbice i izvukla novčanicu od deset dolara. „Veliki ledeni late sa sojinim mlekom bez šećera. Ja častim, ti naruči šta hoćeš.“

Nabrala je prčasti nosić. „Ima li uopšte kafe u tome?“

„Espresso.“

„Oh, u redu. Vraćam se za koji minut.“ Okrenula se, pošla i onda stala u hodniku ispred vrata moje kancelarije. „Usput da pitam, kako je bilo sinoć?“

„Pretvorio se posle pet minuta u dobar materijal za moju rubriku.“

Nasmejala se. „Možda bi trebalo da se vratiš u *eHarmoni*?“

U poslednje dve godine probala sam *Meč*, *Plenti of Fiš*, *eHarmoni*, *Zusk* i *Bambl*. Iako nisam Jevrejka, registrovala sam se i na *Jdate*, sajt na kojem Jevreji traže srodne duše istih religioznih opredeljenja. Moj baksuzluk u romantičnim susretima za mene lično predstavljao je iskušenje, ali dobro mi je došao za nedeljne kolumne koje sam morala da pišem kao stalno zaposleni novinar časopisa.

„Razmišljam da se prijavim na *Grindr*.“

„Zar to nije sajt za biseksualce, gej i transrodne osobe?“

„Nakon sinoćnjeg izlaska preispitujem svoju seksualnu orijentaciju.“

Devin se nasmejala, misleći da se šalim. Ali još izlazak-dva nalik na ove poslednje, i mogla bih ozbiljno da odmerim koliko volim penis.

Odlučila sam da sačekam da se vrati sa kafom pre nego što se posvetim radu na članku koji sam morala da završim.

Da bi mi brže prošlo vreme, dohvatila sam svežu gomilu pisama i počela da ih sortiram.

Oglasi.

Oglasi.

Rezime od nekoga ko je želeo da stažira u časopisu.

Stranice za korekturu iz odeljenja pripreme za štampu.

Oglasi.

Pismo žene kojoj se ne sviđa što sam upotrebila reč „gaćice“ u prošlonedeljnom članku. Otkucano s obe strane papira. Očigledno ima vremena napretek.

Stala sam kod pretposlednje koverta. Nije bila adresirana ni na Sejdi Biset ni na uredništvo. Već na Deda Mraza. Pošto je bio tek jun, pogledala sam žig, pomislivši da je možda reč o zalutalom pismu. Ali... jok. Poslato je pre tri dana. Svako od nas novinara u *Modernoj gospođici* imao je nekoliko nedeljnih kolumni za koje je bio zadužen, ali smo takođe vodili i tromesečne ili praznične rubrike. Ja sam bila zadužena za *Praznične želje*, članke koji su izlazili u novembru i decembru. Tako da nije bilo toliko neobično što je meni stiglo pismo upućeno Deda Mrazu. Mada je svakako došlo u čudno vreme. Nismo čak ni objavili adresu za pisma još od prošlog decembra. Bez obzira na to, otvorila sam kovertu i zavalila se u naslon stolice, radoznala da saznam ko je to tako nestrpljiv i ne može da sačeka još nekoliko meseci.

Dragi Deda Mraze,

Zovem se Birdi Maksvel i imam deset i po godina.

Prva rečenica izmamila mi je osmeh. Kad sam ja prestala da govorim to *i po*? Tehnički gledano, imala sam dvadeset devet i po godina. Ali svakako nisam želela da naginjem tridesetj više nego što moram. Ovih dana, umesto tačnog

broja više sam volela da kažem da sam u drugoj polovini dvadesetih. Birdi je, s druge strane, verovatno želela da ostavi utisak da je zrelija. I ja sam to radila u njenim godinama. Vratila sam se čitanju, pitajući se šta je devojčica poželeva od Deda Mraza.

Iako ti pišem ovo pismo, nisam sigurna da i dalje verujem u tebe. Znam da to zvuči glupo, ali tako je kako je. Imam dobre razloge. Izneverio si me. Da li zaista postojiš? Možda ovo pismo niko neće pročitati jer ne postojiš. Ne znam.

Bilo kako bilo, pre četiri godine pisala sam ti i zamolila sam te da pomogneš mojoj mami da ozdravi. Imala je rak. Umrkla je dan pred Božić, dvadeset trećeg decembra. Kad sam se rasplakala i rekla da ne postojiš, tata mi je kazao da Deda Mraz radi samo za decu, i da ne ispunjava želje koje se odnose na odrasle. Zato sam sledeće godina tražila plavi bicikl sa belom korpicom i roze cvetićima, trubicom koja kvače kao patka, i registarskom tablicom sa mojim imenom. Ništa nije stiglo sa imenom Birdi. Ni magneti, ni šolje za kafu, a pogotovo nije bilo registarskih tablica za bicikl. Ali ispunio si mi glavnu želju. Moj bicikl je divan, iako tata kaže da počinju noge da mi kače beton kad okrećem pedale.

Prošle godine sam zatražila kućence. Stvarno sam mnogo, mnogo želela veliku dogu koju bih zvala Marmadjuk, s jednim plavim i jednim smeđim okom. Ali nisi mi doneo kuće. Tata je pokušao da me uveri da ne donosiš žive poklone. Nije znao da je Suzi Redmond, devojčica koja me najviše nervira u razredu, tražila hrčka i dobila ga je od takozvanog Deda Mraza. Kao

što sam rekla, nisam sigurna da postojiš. Niti da li stvarno postoje pravila koja, kao što moj tata kaže, moraš da poštuješ. Ali pomislila sam da bi ovo mogao da bude dobar način da ti pošaljem listu ove godine. Pa, u stvari, nije baš lista ni spisak, već jedna velika i važna stvar koju želim...

Ako si ti stvarno Deda Mraz, možeš li mom tati i meni doneti jednu prijateljicu? Nekog nalik mojoj mami, ali ne pravoj mami jer ja imam samo jednu mamu a nje više nema. Možda nekoga ko će tatu moći ponekad da nasmeje. I ako ume da pravi pletenice, to bi takođe bilo super sjajno. Tata ih stvarno, stvarno loše pravi.

Hvala ti!

Birdi Maksvel

P. S. Znam da je leto. Ali pomislila da će trebati vremena da se nađe takva posebna prijateljica.

P. P. S. Ako stvarno postojiš, tati bi dobro došle crne čarape. One koje danas nosi imaju rupu na palcu.

P. P. P. S. I ako si stvarno stvaran, možeš li da mi pošalješ masline? Velike, crne koje se pakuju u konzerve. Ponestalo nam ih je, a tata mi je konačno dopustio da koristim otvarač za konzerve. Volim da stavim po jednu na svaki prst i da ih jedem dok gledam TV.

Trepnula sam nekoliko puta, puštajući da mi se utisci slegnu. Bilo je to najslađe, najnesebičnije pismo koje je dospelo do mog stola. Činjenica da je devoјčica izgubila majku sa samo sedam godina slomila mi je srce. Ja sam imala šest i po kad je moja mama umrla od raka. I oh bože... setila sam se kada sam poslednji put videla mamu i shvatila sam kako sam tada govorila koliko godina imam – šest... *i po*.

Oh, Birdi, potpuno te razumem. U godinama nakon smrti moje majke i mom ocu retko se javljao osmeh. Moji roditelji bili su zajedno još od srednje škole. Na Dan zaljubljenih u prvom razredu srednje škole dao joj je prsten-lizalicu ispred picerije dve ulice od škole. Pet godina kasnije doveo ju je tačno na to isto mesto i zaprosio je pravim prstenom. Njihova ljubav bila je ono o čemu devojčice maštaju. Iako je nadahnjivala, imala je i mana. Postavili su visoko lestvicu onoga što bi ljubavna veza trebalo da bude, i odbijala sam da se zadovoljim ičim manjim.

Uzdišući, još jednom sam pročitala pismo. Posle drugog čitanja, suze su mi bile u očima. Nisam tačno znala šta bih mogla da učinim za Birdi, ali javila mi se iznenadna potreba da pozovem svog oca. I to sam i uradila.

* * *

Kao tipična Njujorčanka, svakog dana na povratku kući s posla više sam išla u posetu maloj prodavnici na ćošku nego u nabavku hrane. Kairo, momak koji je radio za kasom, doselio se iz Bahreina i maštao da postane standap komičar. Prema kupcima se ponašao kao da su test-publika.

Počela sam da istovarujem stvari iz korpe ispred kase.

„Sinoć sam rekao ženi da je previsoko isrcitala obrve. Izgledala je iznenađeno.“

Osmehnula sam se i odmahnula glavom. „Nije loše, Kairo. Ali, znaš mene, ja volim bezobrazne viceve.“

Kairo je pogledao oko sebe i onda mi dao znak da se nagnem ka njemu. „Devojka je primetila da su počele da joj rastu dlake između nogu. Ne znajući o čemu se radi, zabrinula se i pitala mamu da li je to normalno. Mama joj je odgovorila: 'Normalno je, dušo. Mi to zovemo majmunče.

To znači da postaješ žena.' Devojka je zatreperila od uzbuđenja. Te noći, za večerom, hvalila se sestri. 'Moje majmunče dobilo je dlake!' Sestra se nasmešila. 'Jaka stvar! Moje je već pojelo desetak banana.'

Nasmejala sam se. „Zadrži ga za nastup.“

Kairo je pokazao na raf iza mene. „Jesi li videla? Nabavio sam još onih čokoladnih keksića koje voliš.“

Prostejala sam. Piruline, spiralni kornetići punjeni lešnikom i čokoladom bili su moja slabost. Imala sam sreće da mi se kalorije lepe za dupe, a obline su trenutno u modi. „Rekla sam ti da prestaneš da ih naručuješ.“

Nasmešio se i mahnuo rukom. „Uzmi slobodno, ja častim.“

Uzdahnula sam. Ali ipak sam krenula duž rafa. Jer... volim slatko. Kairova mala prodavnica nije imala nikakvog logičkog reda u izlaganju proizvoda. Sunđeri su bili naslagani pored špageta, a preko puta njih stajale su piruline. Dohvatila sam pakovanje i primetila da su iza slatkiša konzerve. *Crne masline*. Nasmešila sam se, pomislivši na Birdi. Krenula sam ka kasi. Svega tri koraka kasnije, vratila sam se i uzela dve velike konzerve maslina s police.

Kairo mi je ispričao još tri loša vica dok sam plaćala ono što sam uzela. Izašla sam sa dve pune kese i nisam imala pojma šta ću da radim sa tolikim maslinama, ali iz nekog razloga pevušila sam na putu kući: „Zvončići, zvončići, zvo-
ne celu noć.“

Poglavlje 2

Sejdi

„Šta to, pobogu, radiš?“

Narednog popodneva Devin je ušla u moju kancelariju i zatekla me sa razmotanom rolnom ukrasnog, božićnog papira na stolu i velikom konzervom u sredini. Slegnula sam ramenima i počela da isecam papir. „Pakujem masline.“

„Uh! A zašto?“

Posegla sam ka plastičnoj torbi koja je stajala na stolici i izvukla ono što sam kupila na pauzi za ručak. „Kako ovo da umotam? Nemam kutiju.“

Devinine čupave obrve su se nabrale. „Hoćeš da spakuješ crne muške čarape?“

Spustila sam makaze i obmotala crveno-beli ukrasni papir oko konzerve. „Pa, ne mogu da pošaljem praznične masline bez čarapa.“

Iščupala mi je čarape iz ruke i smotala ih u loptu. „Imam dva brata. Tata mi je davao dvadeset dolara da im kupim poklon za Božić. Svake godine dobijali su čarape sa rasprodaje,

a ja sam s preostalim parama kupovala šminku. Najbolje se pakuju ovako, smotane u loptu.“

„Oh, pametno.“

Devin se nagnula nad sto i primakla mi samolepljivu traku. „Pa, za koga su masline i čarape? Za nekog novog momka za kojeg ne znam.“

Odmahnula sam glavom. „Ne, spremam ih za Birdi.“

„Ohhh, Birdi.“ Klimnula je glavom kao da je sad sve jasno i logično. „Ko je pa ta Birdi?“

„Devojčica koja je poslala pismo na adresu naših *Prazničnih želja*. Hoću da joj se neke želje ostvare.“

„A tražila je muške čarape i masline?“

„Da, i specijalnu prijateljicu za tatu. Mama joj je umrla od raka pre nekoliko godina. Mnogo je slatka.“

Devin se namrštila. „To je strašno. Kakav je tata?“

„Otkud znam.“

Slegla je ramenima. „Sam je, nema ženu ni devojkju. Ali će uskoro imati čiste čarape. I time je bolje plasiran od polovine muškaraca s kojima si izašla u poslednje vreme.“

Osmehnula sam se. „Tačno, to je istina. Ali nisam zainteresovana.“

„Kako god ti kažeš. Osim toga, klinka je čudno pače. Ko još od Deda Mraza traži masline?“

Prestala sam da pakujem i pogledala sam je. „Kada sam imala sedam godina, tražila sam pevcu jer sam želela sveža domaća jaja.“

„Ali... pevcu ne nose jaja.“

„Nisam rekla da sam bila pametno dete.“

Devin se smejala dok je izlazila iz moje kancelarije. „Mislim da si upravo našla razlog da potražiš Birdinog tatu na *Guglu*. Izgleda da ste kao stvoreni jedno za drugo.“

* * *

Nikog nisam tražila na *Guglu*. U stvari, nakon što sam poslala Birdi masline i čarape, poželega sam joj u sebi sve najbolje i nisam više o tome razmišljala. To jest, sve dok se nije pojavilo još jedno pismo nedelju dana kasnije. Kada sam videla ime na povratnoj adresi, odmah sam bacila ostalu poštu i otvorila ga.

Fotografija je pala na pod. Podigla sam je i pogled mi se sreo sa lepom devojčicom zlatne kose. Od vedrog osmeha na maloj školskoj slici koja je mogla da stane u novčanik srce mi se istopilo. Bila je tako lepa sa toliko dobrote u očima, divna duša. Stavila sam fotografiju sa strane i pročitala pismo.

Dragi Deda Mraze,

Oh, bože. Oh, bože. Oh, bože! Stvarno postojiš. Stvarno si stvaran. Dobila sam danas masline i čarape. Rupe mi tačno stanu na prste! Ne rupe na čarapama. Rupe na maslinama bez koštice. Čarape nemaju rupa. To jest, tatine čarape više nemaju rupe. Tako su fine i meke. Trebalo je da ga vidiš kad ih je našao u fioci! I dalje ne zna kako su se stvorile tamo. Kaže da je čista sreća što je uspeo da ih pronade. A ja sam se nasmejala. Bilo je to tako zabavno! A onda me je odveo na sladoled u poslastičarnicu pored njegovog restorana da proslavimo srećan dan. Nisam mogla da mu kažem da ne mogu ni da zinem jer sam pojela punu konzervu maslina.

Da li sam ti rekla da moj tata ima lep, luksuzan restoran? Dame dolaze na visokim štiklama da tamo večeraju. Ja više volim da večeram u pidžami. Ali tata me

tera da obučem haljinu kad idemo na večeru. To je uvek prvog utorka u mesecu. Tada je izlazio sa mamom. A sad je ja menjam. To mi je najdraži dan u mesecu. Ne zato što volim da se doterujem i da večeram u tatinom restoranu, već zbog onoga posle večere. Tata se tada vraća kući sa mnom. Inače, obično radi do kasno uveče.

Oh! I nisam mu rekla da sam ti pisala. Rekao bi mi da je prerano da se piše Deda Mrazu i da treba da budem skromna.

Sinoć sam rekla tati da bih stvarno volela da mi neko drugi isplete pletenice. On to ne zna da uradi kako treba. Onda sam ga uhvatila kako gleda video na *Jutjubu* o tome kako se prave pletenice. Rekla sam mu da želim pletenice koje idu preko vrha glave. One fensi. Gledao je kako neko pravi baš takve pletenice. Ako pokuša tako da mi uplete kosu, sažaliću se i pušću ga da mi napravi pletenice. A izgledaću blesavo.

U svakom slučaju, samo sam htela da ti zahvalim što si mi pokazao da stvarno postojiš.

Birdi Maksvel

P. S. Šaljem ti jednu od mojih školskih fotografija. Dali su mi ih mnogo, a nemam kome da ih poklonim osim tati i baki.

P. P. S. Dodala sam nešto božićnoj listi. Da li si čuo za *23andMe*? U školi smo napravili ona velika stabla koja pokazuju sve naše roditelje i bake i deke na različitim granama. Gospođica Parker nam je rekla kako može da se pljune u epruvetu i da se nađu ljudi s kojima smo u srodstvu unazad nekoliko stotina godina. Želim da dodam grane svom stablu tako da pokriju ceo zid u mojoj sobi. Moje stablo bilo je najmršavije u školi jer nemam ni braće ni sestara.

P. P. P. S. Time nisam ništa htela onako izokola da kažem. Ne želim da mi ih kupiš. Ujna mi uvek kupuje haljine koje mi se ne sviđaju, pa to čuvam za nju da mi pokloni ove godine!

Duboko sam uzdahnula i nastavila da zurim u fotografiju. Birdi je stvarno ista ja iz detinjstva. Mnogo toga bilo nam je zajedničko, od plave kose do... pa, do toga da smo rano ostale bez majke.

A njeno pominjanje pletenica oslobodilo je navalu uspomena na mog oca koji je uzalud pokušavao da mi u detinjstvu napravi frizuru. Toliko bi se namučio da bi na kraju, isfrustri-ran, odustao. I onda bih u školu otišla kao Pipi Duga Čarapa.

Da, njen otac podsećao me je na mog. Obe smo imale sreće da odrastamo uz dobrog čoveka. Saosećala sam sa gospodinom Maksvelom, ko god bio – sa ocem koji je davao sve od sebe da ćerkin život bude normalan.

Kad sam se vratila za svoj sto sa poštom, pokušala sam nakratko da se usredsredim na rad na članak pre no što su mi misli odlutale. Ponovo sam počela da razmišljam o Birdi i iznenada sam pokrenula *Gugl* i upisala *Birdi Maksvel* u polje za pretraživanje.

Ne.

Obriši.

Nekoliko sekundi kasnije iskušenje se opet javilo. Upisala sam: *Birdi Maksvel Njujork, Savezna država Njujork.*

I opet sam sve obrisala.

Šta to radim?

Ostavi se toga. Smiri se.

Zašto te toliko interesuje ta sirota devojčica i njen otac?

Srce mi je zakucalo jače kad sam ponovo napisala: *Birdi Maksvel Njujork, Savezna država Njujork.*

Ne znam tačno šta sam očekivala, ali za prvi rezultat koji se pojavio svakako nisam bila spremna.

Bila je to smrtnica. Označila sam je kursorom i pritisla taster.

Na vrhu je bila fotografija lepe smeđokose žene koja grli malu plavu devojčicu – Birdi u mlađem izdanju.

Amanda Maksvel, 32 godine, iz Njujorka, preminula je 23. decembra.

Amanda je odrasla u Gilfordu u Konektikatu, uživala je u letovanjima sa brojnom rodbinom i rođacima, koji su svi živeli na obali Konektikata. Volela je velike porodične zabave koje je priređivala sa mužem i ćerkom.

Amanda je pohađala srednju školu u Gilfordu pre no što je upisala ekonomiju na Njujorškom univerzitetu. Tamo je upoznala ljubav svog života Sebastijana Maksvela. Amanda je radila kao poslovni analitičar na Menhetnu nekoliko godina. A potom je završila prestižnu školu kuvanja. Ona i njen muž Sebastijan otvorili su luksuzan italijanski restoran sa pet zvezdica na Menhetnu.

I pored mnogih poslovnih uspeha, Amanda je najviše volela da bude mama svojoj ćerki Birdi, koja joj je bila ceo svet.

Amanda je ostavila ožalošćene svog muža Sebastijana, mladu ćerku Birdi Maksvel u Njujorku; majku Suzan Melo u Gilfordu u Konektikatu; brata Adama Melo u Bruklinu; sestru Mejsi Melo u Nju Džersiju, i mnoge voljene ujne, tetke, ujake, i druge rođake.

Amanda je tražila skromnu sahranu u Gilfordu kojoj će prisustvovati samo uži krug porodice. Porodica želi da zahvali svima onima koji su je okružili ljubavlju u njenim poslednjim danima. Za one koji bi da odaju poštu Amandi i da se oprostite od nje služba će se održati u Stjuartovom pogrebnom zavodu u Glavnoj ulici u Gilfordu 2. januara od četiri do devet po podne. Umesto cveća i venaca porodica vas moli da u njen spomen date donaciju Dečijoj bolnici *Sv. Juda*.

Trgla sam se od Devininog glasa. „Je l' ti to plačeš?“

Obrisala sam suze. „Ne.“

„Šta se desilo?“

Dohvatila sam maramicu i rekla: „To je ona devojčica... Birdi.“

„Šta je ovoga puta?“

„Poslala je... u znak zahvalnosti pismo sa svojom školskom fotografijom. Trebalo je samo da pročitam pismo i da se time zadovoljim, ali na kraju sam izguglala njeno ime i pojavila se smrtovnica njene mame. Sve to mi je bilo previše dobro poznato.“

„Uh, mogu da zamislim. Žao mi je, dušo.“ Devin je pogledala ekran i onda na veb-stranici našla fotografiju smrtovnice. Nekoliko trenutaka ju je pažljivo gledala.

Pritisla sam tasterom miša na vrh stranice da izađem iz nje. „U redu je. Ionako treba da prestanem da mislim na to dete i da se vratim poslu.“

„Šta ti je napisala? Pretpostavljam da je dobila masline?“

Posegla sam za kovertom i dodala joj je.

Nakon što je i Devin pročitala Birdino pismo, rekla je: „Oh, bože. Tako je slatka. A njen tata... gleda video o tome kako se prave pletenice? Da čovek padne u nesvest. Kladam se da je zgodan. Mislim, mama je bila mnogo lepa.“

Osetivši čudnu potrebu da ih branim, rekla sam: „Hoćeš li već jednom prestati da pričaš o tome?“

„Zašto?“

Iznenadila sam se što sam tako burno odreagovala na njenu priču o tati – prema kojoj je on neka vrsta muškog slatkiša. Mislim da sam se poistovetila sa Birdi. Cela ta stvar predstavljala je previše osjetljivu temu. Da li sam se rastužila zbog sebe? Zbog Birdi? Više nisam znala.

* * *

Znate kako ponekad samo pomislite na nešto i odjednom vidite na sve strane oglase za to, kao da su vam stručnjaci za marketing ušli u mozak?

Nekoliko dana nakon Birdinog pisma, počela sam da viđam oglase za traku za kosu u obliku pletenice napravljene od sintetičke kose. A onda jednom kad pritisnete tasterom miša na neki takav oglas, gotovo je – nikad ne prestaju da vam ga prikazuju. Bilo kako bilo, te trake su izgledale kao pletenice koje idu preko vrha glave – tačno onakve kakve je Birdi želela.

Nedelju dana kasnije kutija sa trakom za kosu u obliku pletenice stigla je na adresu moje kancelarije. Pažljivo sam ispitala Birdinu sliku kako bi traka odgovarala njenoj nijansi plave kose.

Uzevši ukrasni papir za pakovanje koji sam držala pored stola, zamotala sam pletenice pre no što sam ih poslala u kutiji adresiranoj na Osamdeset treću ulicu.

Poglavlje 3

Sejdi

Uglavnom radim u kancelariji, a ima dana i kad me zaduženje odvede napolje. Za predstojeći članak o upoznavanju preko interneta pod naslovom *Deset najboljih*, zakazala sam dva sastanka dnevno za narednih pet dana. Da bih do najveće mere umanjila proizvoljnosti, sa svom desetoricom sastaću se u istom restoranu, i sedećemo čak i za istim stolom. Ideja je bila da se odredi da li kvantitet prelazi u kvalitet – može li se naći barem jedna dobra jabuka iz deset onlajn pokušaja.

Odgovor za mene, nažalost, nije bio potvrđan. Nijednog od tih deset udvarača ne bih volela ponovo da vidim. Jedan od njih pustio je da platim ceo račun nakon što sam se ponudila da platim pola. Nije čak ni izvadio kreditnu karticu. Kada sam mu predložila da podelimo trošak, obavestio me je da su mu „*fondovi trenutno veoma ograničeni*“. Drugi je zatražio da mi pomiriše cipelu. Ispostavilo se da ima fetiš nogu. Ostalih osam nisu bili ništa bolji, svaki je ispoljio osobine koje su za mene bile čvrsto, odlučno i nepokolebljivo „ne“.

Tako da sam na kraju te nedelje bila umornija nego inače kad sam svratila do prodavnice na uglu moje ulice. Takvim danima poželim da Kairo drži i alkohol, jer sam preumorna da odem još i do prodavnice pića.

Pretražujući po policama, uzela sam kesu kokica sa sirom, veliku flašu koka-kole ziro, pakovanje gumenih bombonica i smrznutu picu sa feferonima. Biće to takva vrsta večeri.

Kad sam stigla do kase, Kairo je razrogačio oči na moju ekstravagancu nezdrave hrane.

Dok je kasa zvonila, počeo je da se ceri kao što uvek radi kad mu mozak kuva novi vic.

„Šta imaš večeras za mene, Kairo?“

Izneo je sledeće. „Šta kaže napaljena pica feferonu?“

„Šta?“

„Volim kad si odozgo.“ Nasmejao se.

„Ah, lepo.“ Ne znam da li je to bilo zbog umora i neraspoložnosti, ali vic me je više iznervirao nego zabavio.

„Ostaješ kod kuće večeras?“, upitao je. „Nema uzbudljivog sastanka?“

„Imala sam deset uzbudljivih izlazaka ove nedelje, verovao ili ne, samo što su bili sve samo ne uzbudljivi. Nikad u životu nisam bila srećnija što ću petak uveče provesti sama.“ Provukla sam kreditnu karticu kroz aparat i nasmešila sam se. „Želim ti prijatan vikend, Kairo.“

Dok sam iznosila papirne kese iz prodavnice, zapevušilo je obaveštenje s telefona o pristigloj poruci. Posegla sam u torbicu, izvukla telefon, a vetrić mi je podigao suknju, maltene me obnažujući pred prolaznicima.

Devin: Nisi se vratila u kancelariju nakon što si otišla na stanak, pa sam uzela tvoju poštu. Imaš još jedno pismo od one devojčice Birdi. Ponela sam ga kad sam krenula kući. Hoćeš da ti ga donesem?

Sranje. Da li bih da se bavim time večeras? Zнала sam da ću se raspekmeziti. Biće mi bolje da samo pobegnem u *Netfliks* i da to bude sve za večeras. Da, iako sam znala šta je dobro za mene, napisala sam nešto sasvim suprotno.

Sejdi: Da, to bi bilo sjajno. Kupila sam grickalice i picu da nas oraspolože. Donesi flašu vina.

* * *

Kasnije te večeri Devin i ja smo pojele picu, pola grickalice, popile flašu vina i odgledale tri epizode horor-naučnofantastične TV serije *Tuđinske stvari* pre no što sam odlučila da otvorim pismo.

Dragi Deda Mraze,

Hvala ti što si mi poslao pletenicu. Nisam očekivala da ću još nešto dobiti. Ne bih htela da pomisliš da sam ti sve ono ranije ispričala zato da bih izmolila još poklona. Nisam čak ni znala da postoje trake za kosu u obliku pletenica! Baš je divna! Čak se i ne vidi da nije od moje kose!

Prvi put kad sam ti pisala samo sam htela da znam da li postojiš. I stvarno postojiš. Zato sam zatražila masline. (A zaista sam želela čarape za tatu.) Pletenica me je veoma obradovala. Tata je video kako je nosim i pitao je odakle mi. Rekla sam mu da sam je dobila od prijatelja. To i nije laž. Izgleda da mu je laknulo što više ne mora da uči kako se prave pletenice.

Videla sam tatu kako razgovara sa jednom damom pre neko veče. Bilo je to baš čudno. Bila sam gladna i ustala sam iz kreveta da krišom uzmem keksiće, a on je sedeo na kauču i razgovarao sa nekom ženom

preko kompjutera. Otrčala sam u svoju sobu, jer sam se malo uplašila. Ne znam zašto. Nije me video. Znam da bi trebalo da spavam, ali jeo mi se oreo. Služi mi umesto doručka.

U svakom slučaju, neću ništa više da ti tražim. Do Božića.

Ali zanima me da li možeš nešto da mi kažeš. Pošto je Severni pol daleko gore, možeš li da vidiš raj odatle? Da li je mojom mami tamo dobro? Može li da me vidi? Razgovaram s njom sve vreme, ali ne znam da li me vidi i da li me čuje. Tražila sam da mi da neki znak, ali možda ne može da uradi ono što od nje zatražim. Kao, ako zatražim da mi pošalje leptira ili pticu, njih ima svuda, i kako da znam da su od nje? Moja mama je volela konje i jahala je pre no što se razbolela. Najviše je volela Vindi – jer je letela kao vetar. Bila je skroz crna a imala je dugu, plavu grivu i rep. Možda bih mogla da joj kažem da mi kao znak pošalje crnog konja koji leti kao vetar? Tako bih znala da je sve u redu. Možeš li da joj preneseš tu poruku?

Hvala ti još jednom, Deda Mraze.

Mnogo te volim!

Birdi

P. S. Zaboravila sam da ti kažem kako mi se mama zove! Amanda Maksvel i ima dugu, smeđu kosu (takva je bila pre no što joj je opala, ali sad joj je verovatno opet porasla) i miriše kao parfem *Andeo*.

Vino mi ni najmanje nije pomoglo. Nisam znala da li da plačem ili da se smejem. Pa sam zato samo ostala – u šoku.

Devin je primetila moj izraz lica i rekla: „Šta piše?“

Dala sam joj pismo i pustila je da ga sama pročita.

Vratila ga je nešto kasnije. „Pa, šta čovek da radi sa ovim?“
Uzdahnula sam. „Ne znam.“

„Uvalila si se u nešto ludo ovde. Slatka je i sve to, ali možda je trebalo da staneš kod maslina, znaš? Možda bi trebalo da joj odgovoriš na ovo pismo i da lepo sve to završiš ali tako da dete ne bude povređeno.“

„Stvar je u tome... što joj ne *pišem*. Samo joj *šaljem* stvari. Ne znam da li je pametno da sad počnem sa korespondencijom. Iskreno govoreći, bilo mi je zabavno da joj malo ulepšavam dane. Nisam sigurna da bih išta menjala. Ne bi mi bilo teško da joj još ponešto pošaljem, ako bi je to obradovalo. Ali crni konj sa dugom, plavom grivom brz kao vetar? To ne mogu da ostvarim.“

Ma koliko da sam mislila da ozbiljno stojim iza reči koje sam izgovorila, točkići u mojoj glavi već su se pokrenuli.

* * *

Nikad nisam bila ono što sam smatrala da je normalno. Volela sam hot-dog ugnežđen u kriškama belog hleba i posut izmrvljenim doritosom preko, a ne u kifli i sa kečapom. Kad mi je na sastanku dosadno, kujem u mašti tobože planove za bekstvo – obično zamišljam kako obaram za sobom stolove i skačem po krovovima parkiranih automobila kao junak akcionih filmova. A da i ne pominjem sulude laži koje serviram nepoznatima u avionu – jednom kad su me prebacili u prvu klasu, rekla sam ženi pored koje su me smestili da sam vojvotkinja od Belgije. Ali danas sam verovatno prevazišla samu sebe i prešla svaku meru. Ali, barem sam obezbedila budući članak – *Pet desetominutnih sastanaka*.

Svakom od momaka zakazala sam sastanak na drugoj lokaciji, počevši od jedanaest ujutru.

Sem me je prvi dočekaao kod Prospekt parka u Bruklinu. Prethodno sam im svima objasnila pravila. Naći ćemo se, postaviti alarm na telefonu na deset minuta i reći zbogom kad se alarm oglasi. Ako je jedno od nas zainteresovano, sačekaćemo dvadeset četiri sata i onda poslati poruku. Ako primalac poruke ne odgovori, znači da nije zainteresovan. Nema gnjavaže, lažnih izgovora... čisto, jasno i jednostavno. Momcima sam prečutala samo razlog što ćemo se u nedelju naći na tim odabranim mestima.

Bilo kako bilo, ispostavilo se da je Sem sladak! Osmeh na njegovom licu bio je iskren dok smo šetali parkom. Svakako, imala sam skriveni motiv da napišem članak i da obavim malo istraživanje u vezi sa Birdi – dve muve jednim udarcem. Ali pronalaženje prave ljubavi nikad nije izlazilo iz domena mogućnosti. Zato zamislite moje razočaranje kad sam krenula u šetnju sa Semom a on je pljunuo. *Pljunuo!* Ne kao: *Oh, bože, uletela mi je osa u usta, vadite je odatle.* Već je izvukao šljamaru i ispalio je na zemlju ispred nas.

Uh.

Šta je sledeće? Istrešće sline na travu?

Naš sastanak trajaće samo deset minuta. Nije mogao ni toliko da se suzdrži? Možda bi to moglo da prođe da smo u braku a ja sam već našla trideset četiri posebna razloga da ga volim koja će zaseniti tu veliku manu?

Sajonara, Seme!

Sastanak broj dva odvio se u zoološkom vrtu u Bronksu, za kojim je odmah usledio broj tri u Brajant parku, a potom i četvrti sastanak u parku pored reke Hadson. Dozvolite mi da vam to ukratko opišem.

Promašaj. Promašaj. I promašaj.

A nisam imala sreće ni sa onim što sam nazvala *Birdi potraga*.

Peti i poslednji sastanak tog dana zakazan je u Central parku. Trebalo je da se nađem sa Parkerom. Stala sam ispred fontane Betseda tačno u pet po podne. Bilo je mnoštvo ljudi ali nisam videla sto osamdeset centimetara visokog muškarca koji pogledom traži ženu svojih snova. Dok sam čekala, izvadila sam telefon i pogledala Parkerovu sliku da bih se podsetila kako izgleda. Sve te fizionomije počele su da se zamagljuju. Nakon još nekoliko minuta, sela sam i posvetila sam se *Instagramu*. U pet i dvadeset, odlučila sam da označim kraj za to popodne. On se neće pojaviti. Zvanično sam izvisila. Četiri od pet nije tako loš procenat, pretpostavljam. Plus, jedva sam čekala da obiđem poslednje određište u okviru Birdi potrage.

Prešla sam kroz park razdaljinu jednaku tucetu gradskih ulica i stigla do kioska za prodaju karata.

„Jednu kartu, molim vas.“

Klinac iza stakla odmahnuo je glavom. „Zatvoreno je. Poslednja vožnja bila je u pet. Već pravim obračun za danas.“

Pogledala sam prema karusel-vrtešci. „Mogu li... samo da uđem i da na minut pogledam figure konja?“

Nije ga ni zbunila ni iznenadila moja molba. Slegnuo je ramenima. „Moraćete da preskačete ogradu. Već su zaključali kapiju.“

Bacila sam još jednom pogled ka karuselu. Okolo je bila postavljena metar visoka ograda. Odavno nisam tako nešto radila. Ali, hej, što da ne?

Nekako sam uspela da preskočim ogradu a da ne pocepam farmerke. Krenula sam da šetam oko živopisne vrteške, tražeći ono što sam počela da doživljavam više kao jednoro-ga nego kao crnog konja sa dugom, plavom grivom. Prešla sam pola kruga kad sam stala u mestu.

Oh, bože.

Evo ga.

Bio je savršen! Pljesnula sam rukama. Ne samo da je to bio crni konj sa plavom grivom, već su mu i sva četiri kopita bila podignuta u vazduh kao usred galopa – leteo je kao vetar.

Preskočila sam ogradu po drugi put i otrčala do kioska za prodaju karata. Klinac je upravo zaključavao vrata.

„Mogu li, molim vas, da kupim kartu?“

Namrštio se.

„Neću vožnju. Treba mi samo karta. U stvari, trebaju mi dve karte.“

„Već sam zatvorio kasu.“

Bila sam toliko radosna što sam pronašla svog jednoroga da sam se malo zanela. „Daću vam pedeset dolara za dve karte.“

Klinac je pokazao na istaknut cenovnik zalepljen na prozorčetu. „Znate da jedna košta tri dolara i dvadeset pet centi?“

„Znam, ali stvarno su mi potrebne te karte. Moraju li da se iskoriste do određenog datuma?“

Odmahnio je glavom. „Ne, ne moraju.“

Otvorila sam novčanik i izvukla novčanicu od pedeset dolara. Blesak novca uvek završava posao u uličnim dogovorima u Njujorku. Pa, ili to, ili vam ukradu novčanik kad ga izvadite i daju se u beg. Ali to mi se desilo samo jednom. Držala sam novčanicu između dva prsta.

„Pedeset dolara. Neće vam trebati više od pet minuta da opet otvorite kasu. Kusur je vaš.“

Klinac je otrgnuo novčanicu iz moje ruke. „Odmah se vraćam.“

Osećala sam se kao da sam dobila na lotou... preplatila sam dve karte za karusel za četrdeset tri dolara i pedeset centi.

Da, malo sam pošandrcala.

Nakon sedam sati putovanja kroz Bruklin, Bronks i Menhetn, četiri loša sastanka, i petog kojeg nije ni bilo, ošamućeno sam otišla iz parka sa kartama bezbednim u mom novčaniku. Osećala sam se kao da sam pobedila u bici. U stvari, bilo je to samo pola bitke. Jer, kako ću da dovedem malu Birdi do Central parka?

Poglavlje 4

Sejdi

Odlučila sam da ostalo prepustim sudbini. Znam, znam... čak i nakon cele te potrage za crnim konjem i podmićivanja prodavca karata u parku, i dalje sam nekako osećala da bi bilo pogrešno da pišem toj devojčici. Zato sam stavila dve karte za karusel u kutiju, omotala je ukrasnim, božićnim papirom i poslala poštom. Ako ode, ode. A čak i ukoliko ode, nije bilo garancija da će shvatiti šta sam je navodila da vidi. Prošlo je skoro dve nedelje bez pisama i pomislila sam da su dani glumljenja Deda Mraza za mene ovog leta završeni.

Sve dok... nisam videla Devin kako dolazi hodnikom. Unela se u ludu Deda Mraz – Birdi sagu skoro isto koliko i ja. Svakog dana pogledala bi ima li pisma od Birdi pre no što bi izašla iz sobe za prijem pošte. Njeni neveseli izrazi lica govorili su mi da ništa nije stiglo i pre no što bi zakoračila u moju kancelariju. Ali danas... doslovno je doskakutala sa širokim osmehom.

„Stiglo je!“ Mahala je dignutim kovertom levo-desno. „Stiglo je!“